

JURNALUL POEMELOR

Vineri, 13 martie 1987

(Focșani, la bloc) Dorm prost, de-a latul, strâns în mine, Doina stând în aceeași expectativă săcâitoare: nu o voi îmbrățișa nici eu. Mă scol obosit la culme, mă bărbieresc: numai bine, „curge chiuveta”! Mă chinui 20 de minute să o repar, nu reușesc: până la urmă pun vaselină (unguent de față al soției, de miere de albine!) și... culmea, la ora 14, întors acasă, voi vedea că... funcționează! Chiuveta nu mai curge (e vorba de țeava de scurgere de dedesubt și de „sifon”). Mănânc în fugă oleacă de salam de proastă calitate și halva, și la 8.15 sunt la BJ (Biblioteca Județeană „Duliu Zamfirescu” Vrancea). În birou, A. Lenco face pe scurt istoria Transilvaniei, îl ascult. La sala de lectură citesc din „Trotus”. Apare directoarea: bifez cărțile (le tai adică din registrele vechi de inventar, conform PV 32 / 1995), „depășite în conținut”. Ies să văd presa: cumpăr doar *Săptămâna*, nu găsesc *România literară*, deși o caut peste tot, vin și reclam la poșta județeană care e situația vânzării presei la Focșani, se scuză că ei sunt „penalizați cu 3 la sută” pentru presa care se returnează, funcționara mă enervează, că să merg la „tura a doua” a vânzătoarelor să caut ce nu găsesc... Vin la Casa Cărții, iau două titluri (o traducere și o carte de Ovidiu Genaru). Revenit la BJ, îi spun directoarei că mâine iau ”recuperare, pentru 1 martie”, e de acord, îi mulțumesc, nici un cuvânt în plus din partea amândurora (suntem în relații proaste). Citesc *Flacăra*, abonament, și ziarele la zi (*România liberă* publică două pagini contra unghiurilor). Citesc din Plotin câteva pagini. La BJ primesc și eu rechizite: lipici lichid, cerneală, un creion, o radieră, agrafe. La ora 13 plec în oraș, caut „strugurele” pentru buzele crăpate ale copilului, nu găsesc nicăieri. Iau Tix, cinci pachete și Tufix, prafuri de curățat. Nu găsesc eclere, nu găsesc *România literară* nici la tura a doua, merg iar la poșta centrală să mă cert, sunt invitat să trec pe la gară, poate la chioșcul de presă de acolo e revista. Olga Năsturaș se miră: dar de ce o căutați așa? Vă publică? Nu mă publică nimeni, am recunoscut spășit, și m-am calmat „ca prin farmec”... Chiar, de ce o caut ca tâmpitul? Ce m-a apucat să mă cert din cauza ei cu oameni nevinovați? Cumpăr pâine fără cartelă și vin acasă la 14: reped copiii vecinului de deasupra apartamentului meu, care au pus iar picupul la maximum. Mănânc singur, mătur holurile și bucătăria, șterg apoi cu buretele ud plintele și pervazurile. Trece timpul, mă așez degeaba la birou, îmi e somn: pentru o oră voi sta în pat, dormind pe sărite (sosește în acest timp Doina acasă și sună telefonul în câteva rânduri). Azi am cumpărat și struguri de 30 de lei, „să-i fac plăcerea”

copilului, care visa ieri struguri (13 lei kilu!). Struguri în martie... La ora 17 mă pun pe picioare. Mă așez pentru a doua oară la birou (în sufragerie, unde țin „ușa cu oglindă” deschisă) să scriu un poem, degeaba! Nu sunt „inspirat”... Doina stă la bucătărie să facă mâncare (ciorbă de pui și răcitură), umblă iritată prin casă, îmi distrage atenția... Ce să fac? Încep să citesc presă literară, articole mai acatării (la care trebuie să mă concentrez), ascult Europa Liberă, emisiunea culturală (D. Pricop e luat peste picior din cauza lui Gh. Geană, care-l pomenește într-un material contra lui G. Liiceanu). O oră, de la 20, tai cu o pânză specială de traforaj (rup două pânze) un desen pe placaj în care doi se duelează în săbii, pentru „lucrul manual” al fiului, la 12 ani. Doina nu-și găsește locul, ține cu orice preț să vorbească azi cu Herta Spuhn din București (îi e redactor de carte la Editura Albatros) la telefon, că așa a ghicit în cărți – și vorbește, nu-i folosește la nimic, se supără. Ce află? Că s-ar putea să se mai îndrepte lucrurile în literatura română. Se pare că Eugen Barbu a intrat în conflict direct cu M. Dulea pe marginea unui scenariu! Au ajuns corbii să-și scoată ochii și scriitorimea română e plină de speranțe: dacă M. Dulea e atacat de Eugen Barbu înseamnă că i se clatină scaunul. Nu am înțeles unde l-a atacat în scris Eugen Barbu însă, eu n-am citit nicăieri. Altfel, lucrurile staționează cu a doua carte a ei (aflată la Editura Albatros), așa cum staționează toate cărțile pe acest an, ce trebuie să apară aici, n-ar fi exclus să se mai îmbunătățească situația... Sora mea, Mela, ne dă telefon de la Adjud: voi lucra la farmacia din centrul

Zaiț Marga-Doina - Peisaj

oraşului! Au fost găsite acolo lipsuri în gestiune de proporţii, sunt cercetări generale, se pare că am declanşat o operaţiune de rău augur. Numai ea ştie la ce se referă. Fratele Marian s-a externat din spital, se simte bine, va merge la serviciu, neavând bani (nu-şi mai ia concediu medical). Azi, frig – întrece orice închipuire, în continuare: minus 24 de grade! La termometrul nostru: minus 9 grade. Laurenţiu are de învăţat un poem de Tudor Arghezi, mare tragedie pentru el! De la 23.40 scriu un poem până la 0.25: pic de somn, un poem fără calificativ. Ar trebui să-mi fie ruşine că mă încăpăţânez să scriu când simt că n-am tragere de inimă...

Privind prin lunetă din turnul de vest. Din turnul postului de radio, prins greu. Ce sunt ăia, porumbei? Mirosul de gunoi de porumbei.

Ceasul deşteptător din turn, uitat neîntors, îl întreabă: ce mai vezi pe acolo?
Ham-ham... Privind din turnul care păzeşte porţile infernului – că e plin de lanţuri. Ce te tot holbezi la ele? Sunt lanţuri pentru puşcăriaşi... Mai bine te-ai uita în trecut.

Mă uit în trecut, la paşii desculţi făcuţi prin zăpadă. Târâsc lanţuri. Sunt lanţuri ale gravitaţiei? Lanţuri palide. Privind prin lunetă din turnul de flori de mătase cu mai multe etaje: ce faci, lasă morţii noştri, nu-i mai căuta, ai putea să observi corpuri cereşti încă necunoscute!

O nelinişte surdă: ce auzi? Pe pământ. Sunt pulsaţii. Acele pulsaţii ritmice ale creşterii la plante. Îţi aminteşti de tic-tacul de alaltăieri al ceasului deşteptător din turn – adevărat câine păzitor. Păcat că nu poate să se suie câinele în copaci după pisici... Ne distrag atenţia.

Primăvara, câine uitat neîntors, deşteptător, şi pisici, toamna: discutând plictisiţi pe tema luptei dintre iarnă şi vară...

Zaiţ Marga-Doina - Peisaj

Ne culcăm şi-n noaptea asta toţi trei într-un pat, în dormitor, pe lat, e al naibii de frig, ne vom încălzi unul pe altul, pun pe jos pernele mari de burete ale canapelei din camera fiului, să-l extind. Ziua stăm în apartament îmbrăcaţi gros, nu avem de ales, urâtă poveste. Eu vin la 1 în pat, mă ustură ochii.

Primesc azi o epistolă de la Florenţa Albu (redactor la revista *Viaţa Românească*) surprinzătoare:

„6 martie. Stimate poet,

Din cauza unor schimbări în redacţia noastră (probabil ştiţi că nu mai este redactor-şef Ioanichie Olteanu) s-au rătăcit tocmai materialele care urmau să fie predate pentru aceste numere. Ştiu că din grupajul trimis de Dvs. fuseseră alese cinci poeme. Cum nu le mai găsim acum (aici, în birourile redacţiei se şi zugrăvesc), vă rog să ne trimiteţi – fără supărare, cu înţelegere pentru situaţia noastră de acum – acelaşi grupaj de poeme sau altele, cum vreţi. Dacă le puteam găsi, ar fi intrat în numărul din mai, 5. Dacă le putem primi în maximum 10 zile, vor intra în numărul 6. Aşteptăm cât mai curând poeziile. Scuze! Şi toate bunele urări!”

Îi răspund pe o carte poştală (a Bibliotecii V.A. Urechia Galaţi):

„Scumpă Doamnă Florenţa Albu,

Mi-aţi scris, atât de amabilă, pe 6 martie şi eu am primit plicul abia pe 13 martie, seara: nu prea mai am cum să intru în cele «maximum zece zile», pentru a prinde... numărul 6 al Vieţii Româneşti! În sfârşit... Vă trimit «copia» celor şapte poeme dactilografiate atunci, în noiembrie 1986: nu am schimbat nici o literă, în general îmi e groază să-mi mai recitesc poeme definitivitate odată, că mereu le găsesc tot felul de cusururi.

Vă sărut mâinile, fericit să transmit din nou omagiile mele unei iubite Poete Dintâi. Al Dvs., LIS.

Telefonul meu, pentru orice altă eventualitate: 939-15820 (acasă) şi 939-14468 (serviciu)”.

Numai eu pot să am norocul ăsta! Eu, care n-am umor. Auzi, să mi se piardă poemele...

Sâmbătă, 14 martie 1987

Nici în noaptea asta nu dorm normal, degeaba e confortabil patul, îmi e frig, visez urât... Am zi liberă azi (recuperez 1 martie, când am lucrat), Doina e la serviciu, Laurențiu învață (merge la școală). Vine Relu (fratele soției, bolnav psihic, locuiește cu părinții) din cartierul Sud să învețe engleză, pleacă repede... La ora 11 sunt pus pe picioare, îmbrăcat să ies în oraș, „fac” geanta de elev a copilului. Plec o dată cu Laurențiu. Cumpăr patru pâini de 4,75 lei. Îl aștept și în noaptea asta pe Mircea Dobrovicescu (coleg într-un cenaclu bucureștean, intitulat „3, 14), e culmea de câte ori ne-a amenințat la telefon că vine din București, unde locuiește, acum te pomenesti că sosește la Focșani... Trec pe la Olga Năsturaș, se teme că o să-și piardă slujba, este în conflict cu directoarea ei adjunctă, îmi dă două noi „Anotimpuri”, deodorante fine („Vara” și „Iarna”), 80 lei, pe sub mână, și două săpunuri „Oana”. Cumpăr un supliment de fotbal și revista *Magazin*. Traversez tot orașul, iau trei cutii de biscuiți „Pescăruș” (18 lei). Întors acasă, mănânc sâcâit și mătur holurile și bucătăria. Stau la televizor, fac în sufragerie curățenie în amănunt. Mă scoate din minți Doina, o dată venită acasă! Voi da separat amănunte, e indignată că se întârzie publicarea romanului ei și că... ne face, mie și copilului, de mâncare (din acest motiv ea se simte „menajeră” în casă, Doamne ferește; dar eu fac în apartament curățenie, fac și piața, îi răspund; aș face și mâncare, dar nu mă pricep; oricum, n-o obligă nimeni să gătească; dacă n-a găsit un echilibru interior nici după 12 ani de căsătorie, nu mai e nimic de făcut)! De la 15.45 la 16.30, pe fondul supărării mele, nesperat, scriu un poem. Îl scriu pe furis, mare minune că i-am găsit un sens, sau e o iluzie că i-am găsit:

Culcată în vârful unui cireș, misterioasă.
Misterioasă zeiță, imitând
profilul capetelor de păsări, cu ciocul răsucit,
folosit
pentru a picura
conținutul... Cireșe coapte, cavități care au
fost cândva
bazinele
unor mari lacuri dulci: inimioare, de toate
culorile, trei lei punga,
gustați, au viermi? Ce impostură, hai la
cireșe: culcată în vârful unui cireș, de unde
a căzut din
creangă în creangă, în sunetul
clopotelor de la biserică, după ce a
adormit...

Pretextează că hărțile cerești sunt
deășite: indicate

Zaiț Marga-Doina - Peisaj

În funcție de unghiul pe care-l face poziția
soarelui cu
axul longitudinal al dansului
albinei. Sunt hărți
arhaice... Misterioasă, închide hărțile,
apropiind de sine două carafe. Două carafe,
două
cești și două cupe: pentru

a-l conduce pe cel decedat spre lumea
morților, nu în altă parte.

Poemul, o dată scris, mă mai eliberează de
nervozitate. Împăcat, „dc”: suntem surprinși de copil.
Laurențiu plecase la film, n-a găsit bilete, însă. Am atâta
lehamite în mine. Fac baie cu apă încălzită pe aragaz.
O oră, Laurențiu face exerciții la matematică. Stau la
Teleenciclopedie, la Radu Gheorghe și la un film
american, „În numele adevărului” (sau așa ceva, cu H.
Fonda, western, spre bucuria lui Laurențiu și a amicului
lui, Sorin Nanu, cu care învață). Doina stă la bucătărie.
E așa de frig în apartament, că ne clăntănesc dinții,
degeaba avem și pâslari în picioare și pulovere peste
puloveri! Nici astă iarnă n-a fost parcă așa... Afară, vânt
rece, minus 9 grade dimineața, 0 grade la prânz (după
termometrul meu). În sufragerie, 14 grade: nu mai vine o
dată soarele... La 23 se culcă Laurențiu și Doina în
dormitor, eu mă așez și scriu aceste rânduri aici. Reușesc
și termin de citit atent articolul de două pagini mari
semnat de Ștefan Pascu, Mircea Mușat și Florin
Constantiniu din *România liberă*, intitulat „Falsificarea
conștientă a istoriei sub egida Academiei ungare de
știință” – de ce naiba ne urâsc ungurii în halul ăsta?
Ghici... Transilvania e a lor, urlă peste tot, mereu, și
străinătatea îi crede, fiindcă noi nu suntem credibili în a
le contracara argumentele... Astăzi ia și Doina cunoștință
de poeziile originale ale lui Laurențiu... Mă culc la ora 1,
după ce citesc din poezia latino-americană la bucătărie,
că în sufragerie nu mai pot sta de frig.

(3 noiembrie 2008. București)